

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

09 aprilie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Boico Victor

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către partea civilă și reprezentantul legal al părții vătămate Fazlî Oxana împreună cu partea vătămată XXXXX, prin care solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 octombrie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Uzunov Veaceslav XXXXX, născut la XXXXX, originar din XXXXX, domiciliat în XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

28.12.2017 – 13.02.2018 (prima instanță);

23.03.2018 – 11.10.2018 (instanța de apel);

22.01.2019 – 09.04.2019 (instanța de recurs ordinar).

Asupra recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Comrat /sediul central/ din 13 februarie 2018, cauza fiind examinată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în procedura prevăzută de art. 364¹ Cod de procedură penală, Uzunov Veaceslav a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 164 alin. (2) lit. c), f), g); 208¹ Cod penal, fiindu-i stabilite pedepsele:

- în baza art. 164 alin. (2) lit. c), f), g) Cod penal, sub formă închisoare pe un termen de 4 ani 4 luni, cu executare a pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

- în baza art. 208¹ Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În baza art. 84 Cod penal, pentru cumul de pedepse, inculpatului Uzunov Veaceslav i s-a stabilit o pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În conformitate cu art. 90 Cod penal, s-a suspendat executarea pedepsei închisorii numită lui Uzunov Veaceslav stabilindu-i un termen de probațiune de 3 ani, cu obligarea să nu-și schimbe domiciliul fără acordul organului de probațiune.

S-a încasat de la inculpatul Uzunov Veaceslav în beneficiul părții vătămate minore, XXXXX suma de 15 000 lei în cu titlu de prejudiciu moral și suma de 500 lei cu titlu de cheltuieli judiciare.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Uzunov Veaceslav la 17 noiembrie 2017, seara, având intenția de fabricare, transmitere, distribuire, furnizare, dobândire, schimb de utilizare și păstrare a imaginilor pornografice al minorului XXXXX, născut la XXXXX, și, cu intenția de a le distribui prin intermediul rețelelor informaționale de telecomunicații "Internet", cu scopul de a comite acțiuni ilegale și pentru a facilita efectuarea lor, s-a înarmat cu armă de vânatoare, utilizată în calitate de armă și utilizând în acest scop, automobilul ce-i aparține, de modelul "MAZDA MPV", cu numere de înmatriculare XXXXX, aplicând violență fizică și psihică față de minorul menționat, care a creat pericol pentru viața și sănătate, acționând contrar voinței acestuia, cu forța 1-a urcat în automobil, prin ce 1-a lipsit de libertate, ulterior deplasându-se cu persoana minoră reținută, în apropierea stadionului Vulcănești, mergând la poligonul din Vulcănești, adică, loc pustiu, la o distanță de 4 kilometri.

Ajungând la poligonul din Vulcănești, Uzunov Veaceslav, întru realizarea acțiunilor criminale menționate, și sub amenințarea aplicării armei de vânatoare, utilizate în calitate de armă, încărcând arma cu muniții, și aducând arma de vânatoare în poziție, a direcționat-o în regiunea inghinală a victimei lipsite de libertate, aplicând metoda de intimidare care a fost real periculos pentru viață și sănătatea părții vătămate, a solicitat de la ultimul dezgolirea completă, ulterior a obligat minorul să-i demonstreze organele genitale, și să pozeze într-o manieră obscenă, fixând cu un aparat de fotografiat digital, multiple imagini.

Făcând rost de aceste imagini pornografice a minorului, Uzunov Veaceslav le-a distribuit mai departe, prin rețeaua Internet, pentru ulterioară accesibilă copiere ale acestora și vizualizarea publică de către utilizatori Internetului și pentru a le îndemna la interesul pervers, conștientizând, totodată, că propagarea și demonstrarea în public a materialelor cu imagini pornografice a minorilor este interzisă de legislația în vigoare, precum și normele dreptului internațional (Convenția Internațională de la Geneva „Privind reprimarea circulației publicațiilor pornografice și de comercializare a acestora” din 12.09.1923, cu modificările din 12.11.1947 (Acordul privind prevenirea distribuirii publicațiilor pornografice semnat la Paris la 04.05.1910, cu modificările din 04.05.1949), Protocolul de modificare a Tratatului privind combaterea proliferării publicației pornografice, semnat la Paris la 04.05.1910, (Lake Saxses, New York, 04.05.1949), și Convenția cu privire la drepturile copilului din 20.11.89).

Astfel, acțiunile inculpatului au fost încadrate conform art. 208¹ Cod penal, *fabricarea, distribuirea, difuzarea, prezentarea, procurarea, schimbarea, folosirea și stocarea de imagini ale organelor sexuale al unui copil, reprezentate în maniera obscenă, inclusiv în formă electronică.*

Tot el, Uzunov Veaceslav, la 17 noiembrie 2017, seara, în perioada comiterii acțiunilor ilegale în circumstanțele descrise, cu scopul comiterii acțiunilor menționate și pentru a facilita efectuarea lor, înarmat cu arma de vânatoare,

utilizată în calitate de armă și utilizând pentru aceste scopuri automobilul de modelul "MAZDA - MPV", cu numerele de înmatriculare XXXXX, aplicând violența fizică și psihologică, față de minorul XXXXX și știind cu certitudine despre vârsta acestuia și acționând cu intenție și contrar voinței acestuia, umilind demnitatea umană, cu forța l-a ținut în automobilul nominalizat prin ce l-a lipsit de libertate, ulterior s-a deplasat în apropierea stadionului Vulcănești și a mers la poligonul din Vulcănești, adică, în loc pustiu, la o distanță de 4 kilometri.

Ajungând la poligonul din Vulcănești, Uzunov Veaceslav, întru realizarea acțiunilor criminale menționate, și sub amenințarea aplicării armei de vânătoare, utilizate în calitate de armă, încărcând arma cu muniții, și aducând arma de vânătoare în poziție, a direcționat-o în zona inghinală a victimei lipsite de libertate, aplicând metoda de intimidare care a fost cu real pericolos pentru viață și sănătatea părții vătămate, a solicitat de la ultimul dezgolirea completă, ulterior a obligat minorul să-i demonstreze organele genitale, și să pozeze într-o manieră obscenă fixând cu un aparat de fotografiat digital, multiple imaginii.

Ulterior după obținerea imaginilor pornografice a minorului, Uzunov Veaceslav le-a distribuit mai departe, prin Internet, pentru ulterioară accesibilă copiere ale acestora și vizualizare publică de către utilizatori de Internet.

Prin acțiunile sale infracționale legate de violența fizică și psihică, umilirea demnității umane, Uzunov Veaceslav XXXXX a creat pentru minorul XXXXX, născut la XXXXX o situație psiho-traumatică și i-a provocat suferințe morale și fizice, prin ce i-a restricționat dreptul constituțional la viață, la integritate fizică și psihică, protejate de stat.

Astfel, acțiunile inculpatului au fost încadrate conform 164 alin. (2) lit. c), f), g) Cod penal – *răpirea unei persoane, săvârșită cu bună-știință asupra unui minor profitând de starea de neputință cunoscută, din interese materiale, cu aplicarea armei sau a altor obiecte folosite în calitate de arme.*

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către partea civilă și reprezentantul legal al părții vătămate Fazlî Oxana împreună cu partea vătămată XXXXX, solicitând casarea sentinței, pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului să-i fie stabilită o pedeapsă cu executare și încasarea prejudiciului solicitat, invocând că inculpatul a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală dorind să beneficieze de reducerea pedepsei însă acesta nu a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu, în atare condiții, instanța de judecată urma să respingă cererea inculpatului și să dispună judecarea cauzei în procedură generală.

Prima instanță eronat a indicat că atât reprezentantul legal al părții vătămate minore cât și partea vătămată minoră în faza dezbaterilor judiciare au susținut poziția procurorului, or, de fapt, nici reprezentantul legal al părții vătămate minoră și nici partea vătămată minoră nu au luat cuvânt în dezbaterile judiciare.

Soluția instanței de judecată este neîntemeiată și ilegală, or, la stabilirea pedepsei cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, instanța de judecată nu a ținut cont de faptul că a fost comisă o infracțiune de răpire, contra libertății minorului cu amenințarea reală cu arma.

Conform prevederilor art. 90 Cod penal, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei poate fi aplicată de instanță de judecată la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, însă sancțiunea art. 164 alin. (2) Cod penal, prevede pedeapsa minimă cu închisoare de la 6 ani.

A mai indicat că, instanța de fond neîntemeiat a admis parțial acțiunea civilă privind recuperarea prejudiciului moral provocat prin infracțiune, micșorând cuantumul solicitat în mărime de 50 000 lei la 15 000 lei, deoarece acțiunea în principiu a fost recunoscută integral de inculpatul Uzunov V., în ședința de judecată, doar că instanța de judecată soluționând această chestiune n-a indicat motivele reducerii esențiale a prejudiciului solicitat și consideră că această soluție neechitabilă la cazul dat și nu aduce satisfacție suferințelor părții vătămate în urma săvârșirii de inculpat a infracțiunilor.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 octombrie 2018, apelul declarat a fost admis, casată sentința în latura civilă cu pronunțarea în această parte a unei hotărâri noi, prin care s-a încasat de la inculpat în beneficiul părții vătămate prejudiciul moral în mărime de 30 000 lei, cheltuielile de judecată pentru asistență juridică în sumă de 3 000 lei și cheltuieli în legătură cu prezentarea în instanță în mărime de 3 400 lei, în rest s-a menținut sentința.

4.1 Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că, prima instanță corect a examinat și acceptat cererea inculpatului privind judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală și corect a constatat circumstanțele cauzei și întemeiat a stabilit vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

În acest sens, Colegiul judiciar a respins argumentele apelanților precum că prima instanță nejustificat a admis cererea inculpatului și a aplicat prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Instanța de apel a indicat că prima instanță la momentul judecării cauzei și pronunțării sentinței corect a calificat infracțiunea în baza art. 208¹ și art. 164 alin. (2) lit. c), f), g) Cod penal.

Verificând aspectele de drept operate de prima instanță la stabilirea și individualizarea pedepsei, instanța de apel a considerat că prima instanță corect a individualizat și a stabilit pedeapsa inculpatului sub formă de 5 ani privațiune de libertatea și în temeiul art. 90 Cod penal a suspendat condiționat pe un termen de probațiune de 3 ani.

Instanța de apel a conchis că, la stabilirea pedepsei, prima instanță a ținut cont de faptul că inculpatul a comis infracțiuni intenționate din categoria infracțiunilor

mai puțin grave și grave, de circumstanțele cauzei, de personalitatea inculpatului – anterior nejudecat, se caracterizează pozitiv la locul de trai, de faptul că a săvârșit infracțiuni cu bună știință împotriva unui minor profitând de starea de neputință a victimei, cu folosirea armei.

Instanța de apel a mai indicat că, sancțiunea art. 164 alin. (2) lit. c), f), g) Cod penal, prevede pedeapsa penală – închisoare de la 6 ani la 10 ani, însă cu aplicarea art. 364¹ Cod de procedură penală, care se manifestă prin beneficierea reducerii cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzută de lege în cazul pedepsei cu închisoarea, adică din maximumul și minimumul prevăzut de sancțiunea normei penale în baza căreia a fost condamnat, sancțiunea art. 164 alin. (2) lit. c), f), g) Cod penal, cade sub incidența art. 90 Cod penal, astfel, prima instanță corect a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei stabilite.

Referitor la argumentele apelanților aduse asupra cuantumului încasării prejudiciului moral provocat prin infracțiunile comise, instanța de apel a indicat că sunt întemeiate, prejudiciul moral stabilit de prima instanță în mărime de 15 000 lei, nu reprezintă o compensație suficientă și echitabilă, totodată menționând că suma de 50 000 lei solicitată este una exagerat de mare și nu corespunde volumului de suferințe fizice și psihice cauzate.

În acest sens, instanța de apel a mai indicat că la determinarea cuantumului despăgubirilor materiale pentru prejudiciu moral a ținut cont de faptul că fapta a fost comisă împotriva minorului, cu aplicarea armei, prin răpire, faptele inculpatului provocând suferințe de frustrare și intimidare, cauzând suferințe psihice condiționate de consecințe.

La fel, instanța de apel a indicat că suma de 30 000 lei cu titlu de prejudiciu moral va fi în măsură să aducă o satisfacție echitabilă părții vătămate pentru suferințele fizice, psihice suportate ca urmare a comiterii infracțiunii în privința sa.

5. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către partea civilă și reprezentantul legal al părții vătămate Fazlî Oxana, împreună cu partea vătămată XXXXX, indicând temeiul pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, prin care a solicitat, casarea deciziei, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, invocând argumente similare cu cele indicate în apelul lor (pct. 3 din prezenta decizie), invocând suplimentar:

- în cadrul ședinței de judecată în instanța de apel din 11.10.2018, inculpatul a negat faptele incriminate și anume: faptul că s-a înarmat cu arma de foc, faptul că contrar voinței minorului l-a așezat forțat în automobilul său, faptul amenințării, aplicării armei de foc prin încărcare și îndreptarea ei spre minor pentru al speria să se dezbrace, astfel instanța de apel urma să caseze sentința deoarece inculpatul nu a recunoscut faptele indicate în rechizitoriu și judecarea cauzei nu putea fi efectuată în condițiile art. 364¹ Cod de procedură penală;

- instanța de apel greșit a concluzionat că prin apelul declarat s-a contestat doar pedeapsa și prejudiciul încasat, pe când a fost contestată de fapt și procedura

de examinare a cauzei.

6. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul în Secția reprezentare a învinuirii în Curtea Supremă de Justiție, prin care a manifestat dezacordul cu recursul înaintat, a solicitat declararea recursului ca inadmisibil fiind vădit neîntemeiat, motivând prin faptul că instanța de apel a constatat just circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei și corect a menținut pedeapsa și stabilit mărimea prejudiciului moral.

6.1 La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, au depus referință avocatul Dandeu Veaceslav împreună cu inculpatul Uzunov Veaceslav, prin care a manifestat dezacordul cu recursul declarat, a solicitat declararea recursului ca inadmisibil motivând prin faptul că, recursul este formal și neîntemeiat, recurenții au fost de acord cu poziția și solicitarea procurorului referitor la stabilirea unei perioade de probă conform art. 90 Cod penal, inculpatul a recunoscut vina, argumentele invocate de recurenți au constituit obiect al examinării la judecarea cauzei în instanța de apel, pedeapsa este echitabilă, instanța de apel și-a argumentat suficient soluția.

7. Judecând recursul ordinar în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit constată că acesta urmează a fi respins ca inadmisibil din următoarele considerente.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs, judecând recursul, îl respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Potrivit prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Colegiul penal lărgit reține că recurenții indică ca temei pentru declararea recursului ordinar, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal lărgit reține că motivele – temeiurile de recurs invocate de recurent nu s-au confirmat în instanța de recurs ordinar, argumentând în acest context următoarele.

Astfel, ce ține de temeiul de recurs indicat de recurenți, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că *instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței* și argumentele în susținerea acestui temei: „instanța de apel urma să caseze sentința deoarece inculpatul nu a recunoscut faptele indicate în rechizitoriu și judecarea cauzei nu putea fi efectuată în condițiile art. 364¹ Cod de procedură penală, instanța de apel greșit a concluzionat că prin apelul declarat s-a contestat doar pedeapsa și prejudiciul încasat, pe când a fost contestată de fapt și procedura de examinare a cauzei”,

Colegiul penal lărgit constată că nu și-au găsit confirmarea, or, instanța de apel a indicat în decizie(f.d. 212 – 213 v. II) că cererea inculpatului întrunește toate condițiile pentru a fi admisă, astfel, prima instanță corect a acceptat cererea inculpatului privind judecarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

În acest sens, Colegiul penal lărgit constată că nu pot fi acceptate alegațiile recurentului precum că instanța de apel urma să caseze sentința deoarece inculpatul nu a recunoscut faptele indicate în rechizitoriu și judecarea cauzei nu putea fi efectuată în condițiile art. 364¹ Cod de procedură penală, or, ultimul, a înaintat cererea(f.d. 60 v.II), prin care a recunoscut vina și probele în totalitate și nu solicită administrarea de noi probe, ulterior, fiind audiat în ședința de judecată din prima instanță la data de 01.02.2018, la întrebarea instanței a declarat(f.d. 79 – 80 v. II) că recunoaște vina, se căiește sincer, și-a cerut scuze și a menținut declarațiile date anterior. În ședința de judecată în instanța de apel la data de 11.10.2018, la întrebarea instanței, inculpatul a declarat(f.d. 199 v.II) că este vinovat, și-a recunoscut vina, îi pare rău de cele comise.

Mai mult, ce ține de alegațiile recurentului precum că „instanța de apel greșit a concluzionat că prin apelul declarat s-a contestat doar pedeapsa și prejudiciul încasat, pe când a fost contestată de fapt și procedura de examinare a cauzei”, Colegiul penal lărgit conchide că sunt declarative, or, instanța de apel s-a pronunțat(f.d. 212 – 213 v.II) asupra procedurii de examinare a cauzei, fără a comite careva erori în acest sens.

Colegiul penal lărgit conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aspectele contestate nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Mai mult, Colegiul penal lărgit ține să menționeze că, CtEDO în jurisprudența sa, s-a pronunțat în favoarea folosirii măsurilor neprivative de libertate (cauza Varga și alții v. Ungaria, hotărârea din 10 martie 2015, § 104; cauza Norbert Sikorski v. Polonia, hotărârea din 22 octombrie 2009, §158), statuând că trebuie să se ia în considerare alternativele disponibile detenției, și nu aplicarea automată a pedepsei închisorii (cauza Kyprianou v. Cipru, hotărârea din 15 decembrie 2005, §108). Or, o pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă,

din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Mai mult, Colegiul penal lărgit mai invocă că însăși reprezentantul legal al părții vătămate în ședința de judecată în prima instanță din data de 01.02.2018(f.d. 77 verso v. II) a susținut procurorul când acesta a solicitat stabilirea unei pedepse cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal(f.d. 86 verso v.II).

Colegiul penal lărgit statuează că instanța de apel just și echitabil a încasat de la inculpat în beneficiul părții vătămate suma de 30 000 lei cu titlu de prejudiciu moral, or suma pretinsă pentru prejudiciul moral nu trebuie să fie exorbitantă și să nu tindă la o îmbogățire fără justă cauză, mai mult că însuși condamnarea inculpatului constituie o satisfacție morală pentru partea vătămată.

8. În consecință, Colegiul penal lărgit nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurenți ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, iar recursul ordinar declarat urmează a fi respins ca inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către partea civilă și reprezentantul legal al părții vătămate Fazlî Oxana împreună cu partea vătămată XXXXX, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 octombrie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Uzunov Veaceslav XXXXX**, cu menținerea deciziei atacate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **25 aprilie 2019.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor

Opinie separată
a judecătorilor Cobzac Elena și Toma Nadejda
Conform art.339 alin (7), 340 alin (3) Cod de procedură penală
în cauza penală privindu-l pe Uzunov Veaceslav.

Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 09 aprilie 2019, a fost respins ca inadmisibil recursul ordinar declarat de către partea civilă și reprezentantul legal al părții vătămate Fazlî Oxana împreună cu partea vătămată XXXXX, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 octombrie 2018, în cauza penală privindu-l pe Uzunov Veaceslav XXXXX, cu menținerea deciziei atacate.

Am semnat cu respect decizia, dar, cu privire la soluția adoptată, exprimăm dezacordul cu majoritatea completului de judecată, deoarece considerăm că recursul urma a fi admis, casată parțial decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 octombrie 2018 și sentința, în latura penală în partea aplicării pedepsei, cu rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care urma de exclus aplicarea prevederilor art.90 Cod penal.

Din conținutul deciziei instanței de apel se atestă, că la pronunțarea deciziei, instanța de apel menținând sentința instanței de fond, a dat o apreciere eronată circumstanțelor cauzei, personalității inculpatului sub aspectul individualizării pedepsei, aplicând eronat prevederile art. 90 Cod penal.

Considerăm întemeiate argumentele reprezentantului părții vătămate și a părții vătămate, precum că instanța a aplicat o pedeapsă prea blândă inculpatului și n-a luat în considerație gravitatea infracțiunilor săvârșite, cu aplicarea armei, ținând cont de comportamentul acestuia în timpul și după la comiterea infracțiunilor și consecințele acestora –suferințele psihice ale victimei minore și părinților acestuia.

Or, inculpatul a beneficiat de reducerea pedepsei, conform prevederilor art.364/1 al.8 Cod procedură penală, pentru faptul că a acceptat să fie examinată cauza în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, fiindu-i stabilită pedeapsa minimă posibilă pentru infracțiunile comise, la caz lipsind temeiuri legale pentru suspendarea condiționată a pedepsei cu închisoarea.

Se reține, că sancțiunea art.164 alin. (2) lit. c), f), g) Cod penal, prevede pedeapsa penală – închisoare de la 6 ani la 10 ani, însă cu aplicarea art.364¹ Cod de procedură penală, însă instanța i-a aplicat pedeapsa sub formă

închisoare pe un termen de 4 ani 4 luni, iar în baza art. 208¹ Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 8 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Instanța de apel a conchis că, la stabilirea pedepsei, prima instanță a ținut cont de faptul că inculpatul a comis infracțiuni intenționate din categoria infracțiunilor mai puțin grave și grave, de circumstanțele cauzei, de personalitatea inculpatului – anterior nejudecat, se caracterizează pozitiv la locul de trai, de faptul că a săvârșit infracțiuni cu bună știință împotriva unui minor profitând de starea de neputință a victimei, cu folosirea armei, fără a da apreciere și a răspunde la argumentele părții vătămate privind suferințele psihice suportate, fiind comise două infracțiuni contra libertății minorului, de răpire, cu amenințarea reală cu arma.

Astfel aplicarea suspendării condiționate a pedepsei stabilită inculpatului nu este una echitabilă în raport cu cele săvârșite și considerăm că, instanța de apel menținând în această parte sentința instanței de fond în partea ce ține de aplicarea prevederilor art.90 Cod penal nu a ținut cont, de persoana celui vinovat care activează în calitate de medic și a comis două infracțiuni, una din care face parte din categoria infracțiunilor contra libertății, cinstei și demnității persoanei, și se atribuie la categoria celor grave, alta care face parte din categoria infracțiunilor contra familiei și minorilor și se atribuie la categoria celor mai puțin grave, infracțiunile fiind comise cu aplicarea armei de vânătoare, asupra unui minor, de circumstanțele cauzei, de gradul prejudiciabil al infracțiunilor, de pericolul social al infracțiunii care constă în afectarea dezvoltării fizice și psihice normale ale minorilor, în depravarea lor morală, în dezvoltarea sau apariția unor reprezentări distorsionate referitor la viața sexuală, circumstanțe care în cumul condiționează concluzia, că la caz nu sunt aplicabile prevederile art.90 Cod penal.

Se atestă, că instanțele de fond n-au ținut cont nici de scopul pedepsei, care pe lângă restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea condamnatului, este și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Libertatea persoanei se afirmă ca un drept fundamental al omului, ca o componentă majoră a condiției umane, ca un imperativ dictat de necesitatea de progres a societății contemporane.

Totodată, garantarea universală a respectării drepturilor copilului, protejării împotriva abuzurilor sexuale și violenței, împotriva toleranței practicilor tradiționale care afectează sănătatea copiilor este consacrată la nivel global.

Protecția efectivă a drepturilor copiilor este o condiție sine qua non a tuturor proceselor legale dintr-o societate democratică, unde supremația legii veghează asupra prevenirii oricăror atingeri ale drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin ratificarea Convenției Consiliului Europei pentru protecția copiilor împotriva exploatării sexuale și a abuzurilor sexuale, dar și prin adoptarea Strategiei de Reformare a Sectorului Justiției 2011-2016, Republica Moldova și-a asumat angajamente să asigure un sistem de justiție corect, accesibil, care să ofere copiilor victime respectarea și implementarea eficientă a tuturor drepturilor la cel mai înalt nivel posibil. Aceasta presupune aplicarea unui sistem de justiție prietenoasă copilului - sistem de justiție accesibil, corespunzător vârstei, rapid, adaptat la și concentrat pe necesitățile și drepturile copilului, inclusiv, dreptul la un proces echitabil, dreptul de a participa la procese și de a le înțelege, dreptul la viață.

Existența în spațiul virtual al materialelor pornografice cu minori a generat o preocupare la nivel internațional, în vederea sancționării și descurajării, îndeosebi a producerii și răspândirii unor astfel de materiale.

Protocolul Adițional la Convenția pentru Drepturile Copilului contra vânzării copiilor, prostituției juvenile și pornografiei juvenile¹⁴, în particular art. 8, stipulează necesitatea de a proteja copiii victime sau supraviețuitorii în cauză. Interesele copilului trebuie să constituie “un considerent primordial” al sistemului justiției penale.

Prin urmare, considerăm neîntemeiată constatarea instanțelor de fond că scopul legii penale, precum și reeducarea inculpatului va fi posibilă fără izolarea acesteia de societate, fiind dispusă suspendarea condiționată a pedepsei aplicate inculpatului conform prevederilor art. 90 Cod penal, deși acuzatorul de stat n-a contestat hotărârile instanțelor în această parte.

În circumstanțele stabilite, se constată că în prezenta cauză nu au fost stabilite careva circumstanțe pentru aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, iar restabilirea echității sociale, corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă numai în condiții de izolare de societate, avându-se în vedere gravitatea infracțiunilor comise, poziția părții vătămate, de comportamentul inculpatului în timpul și după comiterea infracțiunii și scopul pedepsei penale de a preveni săvârșirea de noi infracțiuni, atât din partea inculpatului, cât și a altor persoane.

Practica judiciară demonstrează, că o pedeapsă prea blândă, la caz cu aplicarea prevederilor art.90 Cod penal, generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Având în vedere cele menționate cât și materialele cauzei, considerăm că doar prin executarea reală a pedepsei, inculpatul va conștientiza gravitatea acțiunilor sale, precum și va fi atins scopul legii penale de restabilire a echității sociale, de corectare a condamnăților, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestora, cât și a altor persoane.

Pentru aceste motive am optat pentru soluția de admitere a recursului ordinar declarat, cu casarea parțială a deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 11 octombrie 2018 pe cauza penală de învinuire a lui Uzunov Veaceslav în latura penală în partea aplicării pedepsei, cu rejudecarea cauzei în această parte și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care a exclude aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal.

Judecători

Cobzac Elena

Toma Nadejda